

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre v konaní vedenom pod ČVS: KRP-28/2-VYS-NR-2016 a postupom Krajskej prokuratúry v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre (ďalej aj „krajské riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: KRP-28/2-VYS-NR-2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a postupom Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej aj „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 48/17/4400.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre pod ČVS: KRP-28/2-VYS-NR-2016 je vedené trestné stíhanie vo veci pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní v procesnom postavení svedka – poškodeného, ktorý si v rámci prípravného konania aj uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 144 929,60 €. Proti postupu krajského riaditeľstva v napadnutom konaní sťažovateľ uplatnil postup podľa § 210 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu jeho presvedčenia, že pri objasňovaní veci a jej páchatel'ov dochádza k priet'ahom. Krajská prokuratúra v Nitre vo svojich písomných upovedomeniach č. k. Kv 48/17/4400-5 z 1. júna 2017 a č. k. Kv 48/17/4400-25 zo 6. novembra 2017 existenciu priet'ahov v napadnutom postupe krajského riaditeľstva nepripustila, naopak poukázala na to, že *„Primárnym vodítkom pre dĺžku prípravného konania sú okolnosti jednotlivého prípadu, stav dokazovania v prípravnom konaní a z toho vyplývajúca náročnosť konkrétnej trestnej veci z hľadiska možnosti objasnenia.“*. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

Meritom sťažovateľom podanej sťažnosti je jeho nespokojnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní v jeho veci, ktoré podľa jeho názoru dosiaľ nepristúpili k vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti voči konkrétnej osobe, a to napriek tomu, že *„... skutková, ako aj dôkazná situácia umožňuje orgánom činným v trestnom konaní zabezpečiť uplatnenie mojich práv poškodeného v plnom rozsahu a odstrániť tak vzniknutý stav právnej neistoty“*. Poukázal tiež na to, že *„... aby som mal k dispozícii širší diapazón oprávnení, ako svedok poškodený, než mi prislúcha v trestnom konaní, ktoré je vedené len*

vo veci, je potrebné, aby bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Pretrvávajúce prietahy v konaní totiž spôsobili to, že som si doposiaľ nemohol uplatniť svoj nárok na náhradu škody voči konkrétnemu subjektu (obvinenej osobe), pričom mám zato, že aj avizované pretrvávajúce prietahy majú za následok, že viaceré moje nároky sú už premlčané pre účely ich uplatňovania v rámci civilných konaní. V neposlednom rade je nutné poukázať aj na tú skutočnosť, že pokiaľ by malo zostať len pri civilnom konaní a ponechaní možnosti uplatňovať si nárok na náhradu škody (resp. vydanie bezdôvodného obohatenia) od spoločností, s ktorými mali byť uzatvorené zmluvy, ktoré som podpisoval, boli by moje nároky s najväčšou pravdepodobnosťou nevykonalné, nakoľko mám zato, že ide len o nebonitné spoločnosti, ktoré boli len súčasťou premysleného podvodného konania. V tomto prípade, vzhľadom na všetky skutočnosti sprevádzajúce spôsob, akým som bol pripravený o moje peniaze, nasvedčuje tomu, že je potrebné zosobniť nielen trestnoprávnu zodpovednosť, ale aj hmotnú zodpovednosť za vzniknutú škodu konkrétnej fyzickej osobe... Uvedené... je však možné dosiahnuť len za podmienky, že budú orgány činné v trestnom konaní riadne konať, a to s náležitým urýchlením typickým pre trestné konania.“. Sťažovateľ teda záverom uzatvára, že „... orgány činné v trestnom konaní nekonajú bez prietahov, čím mi oddiaľujú možnosť riadneho uplatňovania si mojich nárokov na náhradu škody, čím zároveň vo mne spôsobujú dlhodobú neistotu ohľadom mojich nárokov“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru Nitra v rámci konania vedeného pod ČVS: KRP - 2H/2 - VYS - NR - 2016, ako aj s týmto konaním súvisiacim postupom Krajskej prokuratúry Nitra, porušené boli.

2. Sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie vsunie 2.000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré sú porušovatelia základných práv povinní uhradiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním krajského riaditeľstva

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri

predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Pokiaľ ide o napadnuté konanie krajského riaditeľstva v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti postupu krajského riaditeľstva bolo možné uplatniť účinný prostriedok nápravy, a to postup podľa § 210 Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ aj využil, a preto jeho sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ťažiskovým pojmom a komponentom práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je to, že ich ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie týchto práv je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka, a teda domáhať sa ochrany predmetných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96, II. ÚS 148/03, II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Inými slovami, z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ môže namietat porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojitosti s trestným konaním v štádiu prípravného konania len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu stranou predmetného trestného konania [v zmysle § 10 ods. 11 Trestného poriadku (m. m. II. ÚS 3/05, II. ÚS 628/2014)], ktorého predmetom je v prípravnom konaní „trestné stíhanie inej osoby“ než je sťažovateľ, ktorý má

v tomto konaní postavenie poškodeného uplatňujúceho si nárok na náhradu škody podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Vychádzajúc z § 46 ods. 3 Trestného poriadku si poškodený má právo nielen uplatniť nárok na náhradu škody proti obvinenému, ale tiež disponuje oprávnením navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť túto škodu nahradiť.

Ústavný súd už stabilne judikoval, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni od okamihu vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, keď sa dotknutá osoba stáva procesnou stranou v konaní buď ako obvinený, alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 77/09). Podľa judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe – obžalovanému (obvinenému). Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (I. ÚS 18/06, III. ÚS 109/06, I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, IV. ÚS 232/08, II. ÚS 75/2010, III. ÚS 254/2010, III. ÚS 508/2012, II. ÚS 481/2013). Až vznesenie obvinenia je podľa právneho názoru ústavného súdu tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Výstižne to vyjadril ústavný súd napríklad vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 121/2012-11 z 28. marca 2012, z ktorého vyplýva, že «Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06) týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ho namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda, sa ustálila v tom, že taká osoba sa v rámci trestného konania vo veci bez vznesenia obvinenia (konkrétnej osobe) nemôže domáhať vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie

obvinenia je tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru).».

Z konštantnej judikatúry ESLP, napr. vo veci Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005 (sp. zn. 56195/00), vyplýva, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESLP sa v danom prípade z hľadiska porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (III. ÚS 324/05, III. ÚS 189/06,). Inými slovami, z judikatúry ESLP vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (napr. Wemhoff v. Spolková republika Nemecko, rozsudok z 27. júna 1968, séria A, č. 7, s. 26-27, § 19), a zahŕňa celé konanie vo veci vrátane odvolacích konaní [„appeal proceedings“ (napr. König v. Spolková republika Nemecko, rozsudok z 28. júna 1978, séria A, č. 27, s. 33, § 98)].

Vychádzajúc z už citovanej judikatúry, ako aj z okolností daného prípadu ústavný súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v jej konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400, je jeho sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená. Ide totiž o prípady trestného konania proti neznámemu páchatelovi, v ktorých si sťažovateľ ako poškodený nemôže uplatniť svoj nárok na náhradu škody proti obvinenému, a tak z hľadiska možných prietáhov v konaní profitovať zo záruk podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sa naň budú vzťahovať až okamihom vznesenia obvinenia konkrétnej osobe. V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa

§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zmenu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

Sťažovateľ v podanej sťažnosti v ďalšom namietol, že doterajším postupom krajského riaditeľstva v napadnutom konaní nedošlo k postupu podľa § 201 ods. 1 Trestného poriadku, teda, že orgány činné v trestnom konaní dosiaľ nevyhoveli jeho trestnému oznámeniu a nevzniesli obvinenie konkrétnej osobe (osobám) zodpovednej za defraudovanie jeho finančných prostriedkov a tento postup môže dopadať aj na jeho práva spočívajúce v uplatňovaní si nároku na náhradu škody, či už v trestnom konaní alebo civilnom konaní. Vo vzťahu k týmto námietkam sťažovateľa ústavný súd dodáva, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Rozhodnutie o tom, či bude/nebude po podaní trestného oznámenia nasledovať postup orgánov činných

v trestnom konaní podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, resp. bude nasledovať iný Trestným poriadkom predpokladaný postup, je vo výlučnej zákonnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, ktoré o svojom postupe po podaní trestného oznámenia rozhodujú autonómne odvodiac svoju právomoc od zákonného splnomocnenia. Kompetencie ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti dané mu ústavou vylučujú jeho právomoc k revidovaniu zákonom danej právomoci orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ výkon tejto právomoci nebol ani svojvoľný, ani arbitrárny, a to o to viac, že argumentácia sťažovateľa smerovala výlučne do sféry skutkových zistení, na ktorých posúdenie nie je ústavný súd *a priori* povolaný.

Vychádzajúc z čl. 6 dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná, subjektom práv garantovaných označeným ustanovením dohovoru môže byť len obvinený. Poškodeným nevyplývajú z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) nijaké práva v trestnom konaní vrátane začatia a vedenia trestného stíhania proti niekomu (rozhodnutie ESLP vo veci *Helmers v. Švédsko* z 29. októbra 1991, § 29). Vychádzajúc z konštantnej judikatúry ústavný súd preto odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V širšom ústavný súd odkazuje aj k svojmu judikovanému názoru, v zmysle ktorého trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia základných práv a slobôd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Napokon trestné právo je prostriedkom *ultima ratio* (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo sa podľa právnej teórie, ako aj súdnej praxe chápe aj ako zásada pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má

byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Aj tento ústavným súdom predostretý záver bol dôvodom pre odmietnutie sťažovateľom podanej sťažnosti v tejto jej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018